

Sygn. akt VI Ka 473/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Zielińska

Sędziowie: SO Małgorzata Bańkowska

SO Aleksandra Mazurek (spr.)

protokolant: p.o. protokolant sądowy Marta Piotrowska

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 14 października 2015 r. w W.

sprawy Z. N. syna R. i S. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 2 października 2014 r. sygn. akt IV K 89/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję, wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Hanna Zielińska SSO Małgorzata Bańkowska

Sygn. akt VI Ka 473/15

UZASADNIENIE

Z. N. został oskarżony o to, że w dniu 10 października 2013r. w W. nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi III Wydział Karny w wyroku III K 847/99 z dnia 20 czerwca 2000r. obowiązującego do dnia 24 sierpnia 2017 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ten sposób, że kierował samochodem N. (...) o numerze rej (...).

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. wyrokiem z dnia 2 października 2014r. w sprawie o sygn. akt IV K 89/14 oskarżonego Z. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego znamiona art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. skazał go i wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 29.08.2014r. do dnia 2.10.2014r. Zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony. Z. N. zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej mu kary. W jego ocenie kara 1 roku pozbawienia wolności jest nieadekwatna do popełnionego przez niego czynu i postawy,

jaką prezentował w toku postępowania. Oskarżony wniósł o zmianę wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 3 lat próby, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego rozstrzygnięcia wykazała, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Są oparte na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, kara wymierzona Z. N. przez sąd I instancji jest adekwatna do stopnia jego winy oraz współmierna do społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. W realiach przedmiotowej sprawy kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego, a ponadto będzie odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, że oskarżony jest osobą, która lekceważy powszechnie obowiązujące normy zachowania i dopuszcza się kolejnych przestępstw z poczuciem całkowitej bezkarności. Wprawdzie Z. N. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę i żałował swojego zachowania. Należy jednak zauważyć, iż dopuścił się występku z art. 244 k.k. już po raz czwarty, co oznacza, że poprzednio wymierzone za ten czyn kary- w tym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie przyniosły zamierzonego rezultatu. Należy podkreślić, że dwa ostatnie orzeczenia skazujące oskarżonego za przestępstwa z art. 244 kk na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania zapadły w dniu 8 lipca 2013 r. (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w sprawie III K 58/13) i w dniu 16 września 2013 r. (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. w sprawie IV K 576/13), natomiast czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony dopuścił się już w dniu 10 października 2013 r. Tak krótki czas jaki upłynął od tych skazań do kolejnego identycznego przestępstwa świadczy o tym, że na wychowanie oskarżonego w warunkach wolnościowych jest już za późno i dla osiągnięcia wobec niego wychowawczych i prewencyjnych celów kary konieczne jest wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Brak jest bowiem pozytywnej prognozy, że oskarżony w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego pomimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Zapewnienia skarżącego, że zrozumiał naganność swojego postępowania nie przekonują sądu odwoławczego skoro po raz kolejny popełnił przestępstwo z art. 244 kk. Ponadto czynu oskarżonego nie może usprawiedliwić to, iż zdecydował się on na prowadzenie pojazdu wbrew zakazowi, albowiem kolega, który miał być kierowcą, znajdował się pod wpływem alkoholu. Z. N. był w pełni świadomy obowiązującego go zakazu, czasu jego trwania i skutków wiążących się z jego złamaniem. Wszakże musiał liczyć się z tym, że gdy popełni ten sam czyn po raz kolejny, kara wymierzona przez sąd będzie surowsza od poprzednich. Trudno uznać, że oskarżony nie miał innego wyjścia, jak tylko zamienić się z kolegą na miejsca w samochodzie.

Reasumując brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. W ocenie sądu odwoławczego tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności wymierzona w niniejszym postępowaniu powstrzyma oskarżonego przed powrotem na drogę przestępstwa w przyszłości. Orzeczonej wobec oskarżonego kary roku pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmierności, byłaby taką dopiero wówczas gdyby w odczuciu społecznym była karą niesprawiedliwą, a takiej oceny nie sposób wyprowadzić w realiach niniejszej sprawy, jeśli się uwzględni uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za różne przestępstwa, w tym trzykrotne skazanie za czyny z art. 244 kk.

Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT. Przy ustalaniu zasądzonej na rzecz obrońcy z urzędu kwoty

Sąd Okręgowy kierował się § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Mając na uwadze trudną sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od opłaty za II instancję wydatkami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.

SSO Hanna Zielińska SSO Małgorzata Bańkowska SSO Aleksandra Mazurek